

СИЛА ЗЛА

Моральне богослов'я, теорія добра та зла є важливою складовою віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини. Природу зла не менш важливо розуміти, ніж природу добра.

Універсальний моральний критерій нашої релігії полягає в тому, що утвердження найвищої цінності людини є добро, приниження людини є зло. Священне писання містить чимало пояснень стосовно природи зла. Наприклад, користуючись алфавітним покажчиком, що був опублікований разом зі Священим писанням у № 1 (39) релігійного бюлетеня «Ідеаліст», за словом «Зло» знаходимо наступні посилання: Симв. 18-33; Пер. 16; Люд. 3-4; Діал. 34, 48. Важливо уважно прочитати і усвідомити зміст цих уривків Священного писання, пройтися по відповідних перехресних посиланнях, перш ніж ставити питання та шукати відповіді на них для глибшого розуміння природи зла.

Одне з таких питань – в чому сила зла? Як бездушне зло, безумство може об'єднувати людей? Адаже ми віримо, що спільноти є душами (Діал. 55-56), що люди об'єднуються у договірній співпраці, розумній солідарності. Об'єднання людей навколо зла у спостерігача-мораліста викликає спокусу творення собі ворога, одушевлення зла, тобто визнання злими людських душ, тоді як ми знаємо зі Священного писання, що кожна душа є досконало доброю. Ми вважаємо не більш ніж способом посміятися над собою і нагадати собі про необхідність уникати вчинення гріхів ідеї так званих «злих духів», «диявола», «сатани» – казкових ворогів людства, значення яких часто перебільшується в інших релігіях для того, щоб спонукати до віри шляхом залякування, що у нашій релігії роботи не прийнято. Віра, заснована на страху, є безумною та безсилою.

Сила – це єдність, узгодженість буття, взаємодія чинників, що рухають буття. Сила може бути тим, що творить і чим володіє людина або, навпаки, тим, чому підкоряється і від чого залежить людина. Зрозуміло, що ці два підходи є моральними антиподами: перший підхід розвиває розум, веде до розвитку і множить добро, другий підхід зумовлений безумством, виправдовує деградацію і допускає зло. Тобто, сила може бути як душевною (сила добра), так і бездушною (сила зла).

Силою душі є віра (Симв. 9). Силою зла є пристрасті (Пер. 4). Пристрасті характерні для людського тіла, проявляються у дії інстинктів, бездушних рефлексів та рефлексій свідомості, у простих потребах, почуттях, відчуттях, тощо. Але пристрасті можуть служити і душі (Симв. 10), коли вони є керованими та спрямованими на володіння собою, підпорядковані людській самодисципліні.

Щоб читати далі, перегорніть сторінку.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень «Ідеаліст»
("Идеалист", "Idealist")

№ 6 (44)

28.03.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

СИЛА ЗЛА

Щоб читати спочатку, перегорніть сторінку.

Релігійний
бюлетень
№ 6 (44)
28.03.2014

Можна сказати, що некеровані пристрасті псуєть людину, порушують її суверенітет особистості, роблять її залежною від стихії зла. Тобто, віра може узгоджуватися з пристрастями, але і припиняти пристрасті, в цьому її керуюча сила на людському життєвому шляху розвитку та щастя. На прикладі пристрастей видно, що сила душі є розумною силою, тоді як сила зла позбавлена розуму. Розумну людину пристрасті поєднують зі світом, а нерозумне тіло пристрасті відокремлюють від душі, підкоряють це тіло зовнішнім впливам, чи то стихії зла, чи то маніпулюванню злої сили.

Зла сила є очевидною формою зла. Ми заперечуємо богохульні уявлення про те, що якихось людей Бог міг створити злими за своєю природою, оскільки ми вважаємо кожну людину доброю. Але ми визнаємо, що єдності душі та тіла можуть перешкоджати ті чи інші бездушні й нерозумні злі сили, яких не треба боятися, хоча їх треба вивчати та вчитися ними володіти, перетворюючи їх на знаряддя добра – адже злою є лише та сила, якою не володіє добра воля душі. Злі сили є недосконалостями буття, що долаються в процесі людського розвитку.

У Символі віри, 24 сказано, що зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Цим твердженням ілюструються тези про силу зла та оманливість його форм. Власне, наївні матеріалістичні уявлення про існування «невиправно злих людей», які ми заперечуємо, пояснюються оманливою формою зла, коли прояви злої сили виглядають як нібито розумні міркування та дії людини. Треба розуміти, що коли людина діє під впливом пристрасті, яка сильніша за розум, наприклад – того ж страху, вона не володіє собою і раніше послідовний розум залишається тільки формою, оболонкою, видимістю людяності. Насправді в такій ситуації ми бачимо перед собою не людину, а інстинктивно реагуючу істоту, бездушне втілення сили зла.

У наведеному фрагменті слова Божого йдеться про об'єднання двох чи більше людей з тієї причини, що зло не може об'єднати одну людину, як це робить душевність, тобто – зло не може об'єднати людину з усім світом. Ніяка сила зла не може створити таке одиничне досконале об'єднання, яке є душею, всеохоплюючим одушевленням буття. Зло роз'єднує людину зі світом. Сила зла є межею розвитку людини, зупинкою у розвитку, коли людина припиняє опановувати себе і дозволяє гріхам осквернити святиню свого володіння собою. Злий розум – видимість людяності за формою, а по суті замкнена свідомість, ізольована від Бога стихією злої сили. Але зло є станом розуму і ні в якому разі не може розглядатися як сутність розуму. Злих сил не слід боятися, особливо не варто у паніці принижувати людську душу грішника, бо це також буде гріхом, проявом злої сили страху. Поки людина

залишається людиною, вона здатна побороти впливи злих сил, особливо за допомогою і за підтримки добрих людей.

Добрий розум є відкритим розумом, що у безперервному саморозвитку усвідомлює та опановує єдність та безмежність буття. Вчення про єдність буття релігійної віри в найвищу цінність людини базується на понятті досконалого початку, що розкривається у тексті Досконалий початок – першому тексті Священного писання. Там же єдність буття візуалізується у формі чистого аркуша, на якому людина може уявляти будь-які межі, в тому числі кола, точки. Чистота аркуша уособлює душевність, досконалість, а межі людина уявляє для зручності на підставі тих чи інших пристрастей, впливів, сил. Сила віри в себе, наприклад, змальовується у формі символу нашої релігії – кола, що зображає людину в центрі всесвіту: всередині досконалість внутрішнього світу, зовні досконалість зовнішнього світу, і вони єдині та подібні. Уявляючи собі межі, людина заперечує досконалість. І добрий розум усвідомлює умовність будь-яких меж, бачить ідеалом свого розвитку єдність зі всім світом.

Межі є лише частиною буття доброго розуму. Сила добра є удосконаленням, що включає в себе, але не вичерпується відмежуванням. Натомість сила зла є відмежуванням заради відмежування, вічним запереченням. Зла сила виявляється у запереченні та руйнуванні, навіть якщо її оманлива форма заспокоює наївний розум безплідними мріями про розвиток та творення на руїнах та у спустошенні, спричиненому злою силою.

Добре об'єднання людей є договірним та добровільним і базується а розвитку людини у процесі співпраці. Натомість зле об'єднання оволодіває людиною, руйнуючи її суверенітет, її володіння собою і перетворюючи людське тіло на частину бездушною злої сили. У візуалізації досконалого початку розвиток доброго об'єднання є розсуванням меж кола – душевної спільноти аж до стирання усіх меж та перетворення душі у досконалу єдність всього буття в цілому, тоді як зле об'єднання є перетворенням буття на суцільну межу, на одну точку, відмежовану від досконалості.

У спотвореній логіці розуму, відмежованого від душі і цим зіпсованого під дією злої сили, місце ідеального займає заперечення. Спотворений розум заперечує себе, виходячи з міркувань ідеалізації своєї залежності та приниженості. Таке заперечення і породжує об'єднання двох та більше людей, які піддалися гріху самозаперечення: їх об'єднує не реалізація спільного задуму, а спільне приниження перед фактом спільної біди, конфлікту, змагання, боротьби, тощо. Тобто, між ними виникає вимушена, а не добровільна взаємодія, яку важко вважати згодою чи договором і взагалі неможливо вважати душевною спільнотою, якщо тільки не обманювати себе.

Розум, логіка якого спотворена силою зла, може навіть зберігти якісь зачатки філософського мислення, тільки його ідеалізм стає обмеженим – відмежувальним, войовничим, заперечувальним. Спотворюються і початки креативного ідеалізму, він стає войовничим матеріалізмом. Принципи

єдності матеріального з ідеальним та творчого розвитку підмінюються запереченням ідеального та змагальним розвитком. Закони креативного ідеалізму стають пародіями на філософію, виправданням гріхів замість розуміння буття: ідеалізація дійсного перетворюється на заперечення дійсного (виправдання обмеженості, обману), здійснення ідеального – на здійснення запереченого (виправдання непослідовності, непорядності), ідеалізація ідеального – на заперечення заперечення (виправдання залежності, безвір'я).

Слід зазначити, що в принципі заперечення може бути всеохопним, коли добрі люди, прагнучи оволодіти злою силою і перетворити її на добро, беруть за точку відліку цю спотворену логіку та розвивають її у звичному для віри в найвищу цінність людини напрямку єдності буття, пробуджують віру, маніпулюючи тими ж пристрастями, якими раніше віру руйнувала зла сила. Найпростішим і здавна відомим підходом такого характеру є подолання сильного зла малим злом (Люд. 3.5). Чеснотою послідовності долається безчестя спотворення, і, послідовно називаючи ідеалізацію запереченням, ми заперечуємо заперечення та зрештою приходимо до свідомої віри в найвищу цінність людини у її найвищому прояві – ідеалізації ідеального. Іншими словами, коли зла сила зберігає форму доброї душі, нею легше оволодівати, розвиваючи логіку цієї форми і зрештою приводячи у відповідність форму та зміст буття, повертаючи зв'язок душі й тіла, нагадуючи душі про необхідність досконалого володіння собою.

Зла сила робить все буття недосконалим, але не заважає нам удосконалювати його, оскільки боротьба зі злом – частина сенсу життя людини (Симв. 46). Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло (Симв. 25). Це означає, що нема такої злої сили, яку б ми не могли подолати силою віри в найвищу цінність людини – своєю вірою в себе, вірністю собі, володінням собою; людськими добрими думками і добрими ділами.

ИГРА В ДУРАКА MONSTERS, INC.

Наши публичные и частные обсуждения сложившейся ситуации в Украине и особенно вокруг Крыма похожи на карточную игру в дурака.

Карты меседжей сдаются из колоды пропаганды всех мастей и рангов, от очень ненадежных «шестерок», слухов в соцсетях, до весьма авторитетных «тузов» – официальных сообщений по телевизору. Собеседники-игроки просто бросают на стол случайно доставшиеся карты. Причем часто бывает так, что игрок с важным видом вытягивает козырную шестерку, чтобы побить неkozyрного туза, и тут выясняется, что другой игрок считает козырной совсем другую масть.

Верить пропаганде – себя не уважать. В т.ч. тонкой пропаганде, обращенной не к доверчивости масс, а к бескомпромиссной принципиальности экспертов. Вам нравится, что у карт козырной масти знакомые лица, эти умнейшие валеты-дамы-короли не просто тянут одеяло на себя, а высказывают абстрактные идеи, близкие и ценные для вас. Но по сути они вас втягивают в ту же самую игру в дурака.

Если без дураков, то ни новости, ни наука, ни право в их современном виде не помогут понять, что происходит. Наукой это не объясняется. Правом не санкционируется. Ни один пророк такого развития событий не предсказывал с уважительной точностью и громкостью. Неуклюжие домыслы постфактум не в счет. А новости, по большому счету, только запутывают картину в интересах пропагандистов, гнущих свою линию под видом новостей. В самом лучшем случае новости документально передают с минимальными искажениями какие-то части картины событий. Но ни новости, ни комментарии экспертов практически не проливают свет на движущие силы и перспективы развития конфликта.

Какие это движущие силы? По-моему, корпорации в самом широком смысле слова.

Украина – очаг корпоративной революции. Это не поле боя геополитических игроков, а могила для умершей геополитики.

Смотрите, что происходит. Крупнейшие страны мира создали неправительственные корпорации, которые поддерживают лояльность к этим странам по всему миру и под видом независимых гражданских движений лоббируют интересы своей страны за рубежом. С другой стороны, деловой мир создает корпорации, чтобы противостоять правительствам, не платить налоги, системно пользуясь лазейками национального и международного права, коррумпировать государственный аппарат и захватывать власть.

Россия и западные страны создали в Украине лояльные им квази-общественные корпорации. Россия – "Украинский выбор" Медведчука, пропагандирующий таможенный союз. Агентство по международному развитию США – движение "Честно" Рыбачука, пропагандирующее евроинтеграцию. Но пока карманные корпорации геополитических игроков боролись в информационной сфере, на сцену вышел местный и одинаково критически настроенный ко всем геополитическим игрокам "Правый сектор" и захватил власть силой, как завещал великий Ленин.

"Правый сектор" – это не анархистская вольница боевиков, как кто-то думает, а корпорация по захвату власти наподобие большевистской партии Ленина. Кстати, в "революционном учении"

Ленина и Яроша есть забавные параллели. Ленин написал книгу "Государство и революция", а Ярош - брошюру "Нация и революция". Ленин провозгласил залогом победы революционеров создание партии орденского типа, и Ярош создает "национальный орден". Мне кажется, вся разница между Лениным и Ярошем заключается в том, что коммунизм Ленина основан на марксизме, а коммунизм Яроша - на униатстве. Что не удивительно, ведь его кумир Степан Бандера был сыном греко-католического священника. У Ленина революционный класс - трудящиеся, а у Яроша - верные прихожане. Которые, кстати, тоже - трудящиеся. Ведь кардинал Любомир Гузар, старейший и авторитетнейший из лидеров украинской греко-католической церкви, много лет проповедует следующий закон праведной жизни: "трудитесь и молитесь".

Итак, в современном мире правят корпорации, государства стали лишь одним из многих видов корпораций. Государство - корпорация, предоставляющая услуги по обеспечению неприкосновенности клиентов (лояльных государству людей и корпораций), а также их собственности на определенной территории. Раньше, когда у людей было мало технических возможностей для самозащиты и передвижения с места на место, государства доминировали. С развитием научно-технического прогресса ситуация перевернулась. Услуги государств все еще нужны, но многие из них могут предоставляться негосударственными корпорациями без привязки к определенной территории. Впрочем, крупные государства стали крупными корпорациями и за ними признается статус «отцов» мира корпораций. Никуда не делось и уважение к «дедам» корпоративного мира - религиям.

У руководства Украины и Крыма в лице экс-президента Януковича и крымского спикера Константинова много общего. Оба они банкроты. В такой ситуации в бизнес-корпорациях происходят рейдерские захваты, слияния и поглощения, а в политике - перевороты и смена власти.

Янукович очень много пообещал и украинцам, и Западу, и России. Ничего не выполнил, только вел роскошную жизнь. В результате был растерзан кредиторами. Украинцы забрали у него в счет долгов Межигорье, Запад - активы в западных банках. Россия забрала его самого как инструмент влияния, "легитимность" которого внушает большие сомнения всем, кроме России. Константинов набрал миллиардные кредиты в российских и украинских банках. За счет этого и стал спикером, купил лояльность крымчан. Перед Россией он расплачивается реализацией рейдерской схемы по передаче Крыма в состав России под видом "самоопределения крымского народа" на "референдуме". От уплаты долгов украинским банкам он пытается уйти, прячась за большой спиной России. Руками Константинова не Россия как государство, а российские корпорации создают квазигосударство и сливают его с Россией. И хотя это сомнительно с точки зрения старого

международного права, новые реалии корпоративного мира делают такую схему относительно легитимной, потому что естественное право на стороне корпораций, они сильнее государств и межгосударственных структур. Пусть возмущаются государственники старой закалки, мир которых рушится на глазах. Корпоративным менеджерам тут все понятно и возразить нечего, разве что в виде контрпропаганды.

Особый признак корпоративной революции - минимизация насилия. Когда корпорации воевали против старых государств, лилась кровь миллионов людей (вспомним большевистский террор). Когда корпорации воюют с государствами-корпорациями, страну можно захватить ценой сотни жизней, а полуостров - вообще без трупов. Корпорации научились и научили государства-корпорации бережно тратить человеческий ресурс.

Итак, сейчас не государства творят корпорации и манипулируют ими, как было раньше, а корпорации подчиняют себе государства, создают и ликвидируют государства, организуют слияния и поглощения государств. Самые успешные корпорации делают государства своими дочерними компаниями, вспомним пример кооператива "Озеро".

Глобальная политика перестает быть геополитикой. События в Украине - еще одна историческая веха в создании нового, корпоративного мира. И, по-моему, уже сейчас уже пора задуматься над тем, какой будет следующая экзистенциальная революция. Я думаю, это будет революция суверенитета личности.

Для лидеров современного корпоративного мира человек является лишь корпоративным ресурсом. Корпорации удовлетворяют потребности людей и под этим предлогом претендуют на владение человеческой душой, ловят людей в разные сети, всеми правдами и неправдами добиваются лояльности к себе. Но уже сейчас люди начинают создавать корпорации по защите прав человека и разоблачению корпоративной пропаганды, защищая себя от корпоративного контроля.

Простота, жадность, массовость крупных корпораций - не только их сила, но и их слабость. Атакуя корпорации по велению ума и сердца, а очень часто и по заказу конкурентов, многие люди начинают понимать, что в центре мироздания как его творец, хозяин и ответственный организатор должна стоять свободная личность. А не корпоративная идентичность, будь то вероисповедание, нация, специальность, партийность, бренд, сеть, увлечения, трудовой коллектив, своя команда, семья или любая другая форма зависимости, основанная не на договоре свободных людей, а на превеликой и мистической зависимости.

Все зависимости постепенно будут десакрализоваться. Единственной святыней нового мира будет разум - открытый ум, свобода воли, договороспособность. Это будет революция человеческой веры в себя, верности себе, владения собой. Не буду скрывать, я очень жду ее и делаю все, чтобы приблизить ее победу.

Юрий ШЕЛЯЖЕНКО